

Dunapuid oli tema ka enesele kaswatanud; need andsiwad temale kaks kord nädalas hääd rooga. Ta wõttis dunad ja lõikas neid ristati läbi, kuivatas siis soojaks kõdtud ahjus ära ja pani koti sisse talweks seisma, kellest ta siis hääd rooga tegi, mis perele wäga suu pärast oli. Oma lastele ei annud ta mitte raswast liha, ega pudru, kus jahu tükid weel sees oliwad; sest ta täadis, et see neile mitte hää ei ole. Mendasamuti ei annud ta neile ka ühekorraga palju süüa, mis läbi paksud pääd ja suured kõhud saawad. Seda täadis ta wäga häästi. Ta andis neile natuke, aga sagedaste. — Tema maeas oli kõik korrapärast; nenda pidi õigel aeal söödama, magama mindama ja ülestõuustama.

Hoput õlut ei annud ta mitte perele juua: ta täadis, et sest kõhuwalu sünnib. Kui perel palju tööd oli teha, siis walas ta mõne lusika täie äädikast külma wee sisse ja andis seda neile juua. See jahutab werd ja kinnitab südant. Ta keelas ära, et ükski ei pidanud külma wet ehk õlut jooma, kuni tema ihu

weel palaw on. „Kõige rumalam sulane,“ ütles ta, „ei anna hobuselgi juua, kui ta määrg ehk palaw on; ja inimese elu peab ometige palju kallim olema, kui looma elu.“

Tema lapsed ja maearahwas ei tohtinud mitte musta nägu ega kääsa näidata, kui tödaeg mööda oli. Ta täadis, et puhtad riided inimese terwisele kasulikud on. Sellepärast andis ta iga nädala puhtad särgid ja sukad oma perele. Euaa pääle kattis ta iga nädala ühe puhta lina; nenda samuti ka woodilinad ja muud magamise tarwitused. — Kõik maeariistad maeas oliwad puhtad. Ta täadis, et ropu riistade sees kõik ärarikub, ja roojus inimese terwisele kahjuks on. Tuad ja kambriid oliwad ikka hoolega haritud ja puhitud. — Sagedaste lastis ta wärsket õhku läbi tua ja kambriide kääja ja kadakaga suitsetada.

Kõik riided ja isiaranis woodid ja kasukad lastis ta, kui hää ilm oli, häästi läbi tuulutada.

Nenda oli Tooma naise mõte, kõikis asjade järele waadata, mis inimese terwisele kasuks oli, ja tegi warssi nenda, kui targemad